

5. Canadiske Rocky Mountains, Stillehavskysten

Regnvejr, de store skove og Nevadas ørken

Vi er nu nået næsten til Las Vegas og holder lejr på en plads få kilometer fra byen. Vi kan se lysene fra byens spillekasinoer spejle sig i nattehimlen og forstyrre de ellers klare stjernebilleder, som vi er vant til fra vore isolerede lejrpladser i de store skov- og bjergområder.

Når jeg kigger ud af vinduet nu til morgen klokken halvsyv, er solen netop stået op. Området her omkring er ørken, en spændende og flot blanding af bjerge i forskellige farver og former og store sletter. Nogle med udtørrede søer beliggende i ned til 100 m under havets overflade, men for det meste står ørkenen med et imponerende flor af mange specielle gevækster. Der skulle være ca. 900 plantearter, hvoraf de fleste kun findes i dette område, hvilket kan overraske, da der på en god måned højst falder 10 mm nedbør og de sidste 2 måneder slet ikke har regnet.

Nevadas ørken lige uden for Las Vegas

Alligevel er der græsser, flotte blomster og stauder, buske, kaktus og noget vi først troede var agaver, men som hedder Joshua træer og har tykke behårede palmelignende blade, der er sylespidse.

De deles pænt om den knappe nedbør ved selv at finde den rette afstand - her på pladsen er der således omkring 1 m mellem de små buske iblandet lidt totter af græs og andre planter.

Det meste af jorden, som egentlig er en blanding af sand, sten og grus, er dog bar, så pladsen hvor vi holder, som er gratis og slet ikke nogen campingplads, kan næsten sammenlignes med en tilgroet grusgrav med bjerge i baggrunden.

Ved siden af os ligger Greg, en canadier som er besat af at klatre i bjerge. Vi er nemlig ved et tilfælde landet ved et område, som skulle være blandt Amerikas bedste for bjergbestigere. Der er ikke nogen egentlig grænse mellem campingplads og bjergørkenen omkring, men med et par hundrede meters afstand står adskillige små runde telte fyldt med andre bjergbestigere. Greg har dog ikke sovet i telt, men under åben himmel, kun med en slags barnevogns kaleche over hovedet. Selv om der om dagen er omkring 30°C, så er nætterne kolde med temperaturer næsten ned til frysepunktet.

En undtagelse fra teltene er vor anden nabo, Maurin, en enlig dame med 5 katte og en hund, som bare kører rundt i sin camper, og bor hvor hun nu har lyst. Hun hjalp i går Benthe med at finde sten med fossiler, som der er mange af her i området med gammel havbund.

Staten Nevada er på størrelse med Norge og blev først etableret i 1864. Også dengang var der beregnende politikere, for en væsentlig grund til at området fik status som USA's 36. stat var, at så kunne Præsident Lincoln lige få den sidste afgørende stemme til at afskaffe slaveriet. Da dette skridt som bekendt startede den amerikanske borgerkrig mellem Nord- og Sydstaterne, fik Nevada igen en stjerneverole, da man nogle år forinden havde fundet den hidtil største sølvmine, der så var med til at finansiere krigen.

Af statens 1,4 mil. indbyggere bor den ene mil. i Las Vegas. Denne by er nu USA's største turistattraktion med 30 mil. årlige gæster og skaffer så mange penge til staten gennem spilleafgifter, at indbyggerne slet ikke betaler statsskat. Egentlig noget af en præstation af en by, som for 70 år siden kun havde 2.000 indbyggere, var bedst kendt som et sted at fodre hestene under turen til Californien, og er beliggende i en gold ørken. Fidusen har været levende underholdning med de kendte stjerner og at gøre folks håb om den store gevinst til hver mands mulighed: Intet sted i USA er det billigere at bo på hotel, og overalt tilbydes der helt umådeholdent store buffeter, hvor man kan spise så meget man kan for nogle få dollars. Hvis en gennemsnits turist bruger kr. 1000 på et besøg til ophold og fortæring, taber han ifølge statistikken desuden kr. 670 på spil. Det lyder ikke af meget, men prøv at gange tallene med de 30 mil. turister om året.

I et reklameblad, som vi fik i et supermarked på vej hertil, tilbydes udover spillekasinoer, shows, hoteller osv. også hurtige skilsmisser (pris \$49), medens

det kun koster \$35 at blive gift. Mange af de store hoteller med op til 5.000 værelser er indrettet med adskillige ceremoni rum til at foretage passende glamourøse vielser.

En elg græsser på søbunden i Glacier Park, der strækker sig fra USA op i Canada.

Siden sidste brev har vi været langt omkring: Fra Montana kørte vi til Canada, til den nordlige del af Rocky Mountains. Disse nationalparker ved Banff skulle være noget af det flotteste i bjergkæden, som strækker sig helt ned til, hvor vi befinder os nu.

Desværre så vi det mest på postkortene, da det regnede næsten uafbrudt. Når hoved attraktionen er en formidabel udsigt fra bjergtinderne ned over de emeraldblå søer, og det er diset regnvej, så er det næsten som en aftenkamp på Århus Stadion, hvor lyset går ud.

Vi kunne dog på den lange tur gennem Canada til Vancouver ved vestkysten fornemme landets storhed og fantastiske natur, ikke mindst de mange aspentræer, som netop stod i deres flotteste gule dragt. Med sådan et par lysende træer midt i en granskov ser det næsten ud, som om solen sender et gyldent glimt på skoven gennem en sprække i skyerne.

På den amerikanske side i staten Washington fik vi et par dages opholdsvej, hvor vi udforskede Seattle. Den ligner sig selv i forhold til vort forrige besøg for 20 år siden, dog er Chinatown blevet betragteligt udvidet til et endnu større kvarter med især vietnamesere. Vi kan naturligvis ikke lade være med at snuse rundt i deres spændende butikker med alskens krydderier, tørrede blæksprutter (som er den bedste snack man kan få til en kold øl) og den

hyggelige pludren.

Morgenbarbering med en kop varmt vand og Benthes lommespejl

På turen til statens symbol, Mt. Rainier, kom vi gennem en lille by med høstfest, hvor alle skulle gå rundt med røde hatte. Da Bente gik ud for at orientere sig, blev hun straks anholdt for ikke at være ordentlig påklædt og på en ladvogn kørt i fængsel. Formedelst en dollar blev hun dog løsladt igen og fik som trøst et glas vodka. Vi så mange, som blev anholdt adskillige gange, og stemningen steg efterhånden på ladvognens tur gennem hovedgaden. En ide til næste års hestemarked i Bjerringbro?

Inden vi nåede bjerget camperede vi på en øde plads i et stort skovområde. Det viste sig at være hjemsted for et par specielle sportsgrene. Den ene er for kørere af små 4-hjuls-trækkere, nærmest som en tunet havetraktor, som var glade for det smattede vejr, hvor de drønedede rundt i mudderet, på bakkerne, mellem træerne, med og uden stier. De lignede levende mudderpøle, når de kom tilbage, og bilerne var ukendelige. En passioneret far havde sin 3 årige søn med, som drønedede rundt på den samme mini-motorcykel, som far'en selv havde gjort det for 20 år siden.

Den anden specialitet er jagt med bue og pil. Mange mennesker finder jagt med riffel for let (haglgevær er her ukendt til jagt - selv på fasaner), en gruppe sværger til forladegevær medens andre finder bue og pil den rigtige måde at nedlægge elge og kron dyr på. Systemet er, at man køber en licens, som koster \$10-15 for en elg, en bjørn eller en hjort. Afhængig af områdets vildt bestand kan man så købe en eller flere licenser per dyreart. Bueskytterne får en tidligere jagttid, end riffeljægerne, og når byttet nedlægges skal man omgående fastgøre sin licens til dyret. Jagt og fiskeri betragtes her som en

naturlig ret for alle, en opretholdelse af det frie liv, som det var da deres fædre eller bedstefædre satte foden på den (for de hvide nybyggere) jomfruelige jord. Husk på, at her i vesten er over halvdelen af landet ejet af det offentlige, hvor alle har ret og lov til at jage, fiske og samle brænde.

Turen videre gennem Oregon gav os igen en fornemmelse af landets enorme udstrækning, variation og store naturområder. Vi kørte en del langs Stillehavskysten, som vekslede mellem hundrede meter høje sandklitter, klipperev og strande. Også i de store klitområder kunne vi se, at kørsel med 4-hjuls-trækkere var populært.

Der var nu ved at komme dage uden regn, og det kulminerede med en helt utrolig dejlig solskinsdag, netop som vi kørte ind i Californien. I et Wal-Mart kom Benthe i snak med Jim, en nydelig herre på ca. 65 år, som ved indgangen deler indkøbsvogne ud til kunderne - efter at han med en spritklud har rensset håndtaget - og ind i mellem spiller banjo med en selvkomponeret sang til Wal-Marts pris. Han er medlem af den lokale Rotary klub, som netop har sponsoreret et års ophold til en dansk student, Susanne fra Sydsjælland, som vi absolut måtte hilse på. Det lykkedes den efterfølgende dag, og hun var efter 2 måneders ophold blevet så amerikaniseret, at hun i starten havde vanskeligt ved at finde de danske ord. Hun havde dog ikke helt glemt sine hjemlands vaner, og dagen var reddet, da hun fik en af vore medbragte poser piratos.

Vi var hjemme hos Jim og fik vort indtryk bekræftet, at amerikanernes tilhørsforhold til fag og arbejdspladser er helt anderledes end vort. Jim havde i 15 år haft en radiostation i Idaho, ind i mellem bl.a. været opvasker på Pizza Hut og er nu en slags receptionist i Wal-Mart, én af USA's største butikskæder. Ligeledes John, vor Servas vært i Portland, Oregon. Han er uddannet kok, har desuden været skovhugger i Alaska og nu er han ansat i et stort entreprenørfirma som tømrer. Vi så hans nuværende arbejdsplads, et hus helt oppe på toppen af et bjerg med Portlands bedste udsigt. De enorme beton konstruktioner, som vi så, var til garagen, og huset skulle bygges ovenpå i træ - formentligt et projekt til adskillige millioner dollars. Johns kone Bondi var også meget forarget over, at nogle mennesker har så mange penge og åbenbart ikke betaler særlig meget i skat. Vi fik således en interessant diskussion om fordele og ulemper ved det amerikanske system, hvor alle muligheder for at tjene penge og sætte ting i gang er tilstede sammenlignet med den danske velfærdsmodel, som ikke på samme måde næsten tvinger folk i gang, for ikke at tale om mulighederne for personlig økonomisk gevinst. Vi taler her om mennesker som Bill Gates (Microsoft), Portland bygherren o.l., med formuer i milliarder af dollars - og dem er der faktisk mange af her i landet.

Bortset fra det gode vejr i Californien er det også værd at nævne, at vi selv havde lejlighed til at nyde godt af ægte dansk gæstfrihed og rigtig stearinlys hygge. Vi var på besøg hos Henrik Dahl i San Francisco, en dansk ingeniør som nu er ansat som specialist i et lokalt rådgiver firma, der arbejder med jordskælvssikring af broer o.l. Gad vide om det er et emne på de danske ingeniørskoler. Henrik har boet her i 4 år og har udforsket området fra de

velkendte californiske strande til Sierra Nevadas sneklædte bjerge, og han kunne give os nogle gode tips for den videre færd.

Vi var derefter i Yosemite nationalparken med de enorme klippeformationer, beliggende i ca. 2 km højde, og ligeså herligt vejret var om dagen med sol fra en skyfri himmel, var det koldt om natten. Stjernebilledet var helt specielt: At læne hovedet tilbage fra bålet gløder, se himlen gennem et stort hul i træerne, hvor trætoppene danner en 360° ramme om en strålende stjernehimmel, hvor er det flot. Natten var kold, og næste morgen måtte vi optø vor vandslange ved at lægge den omkring bålet. Nu skulle det være slut med kolde bjerge, så for at komme til varmen tog vi videre til Death Valley, dalen som er berygtet for sit klima med temperaturer (om sommeren) på over 50°C